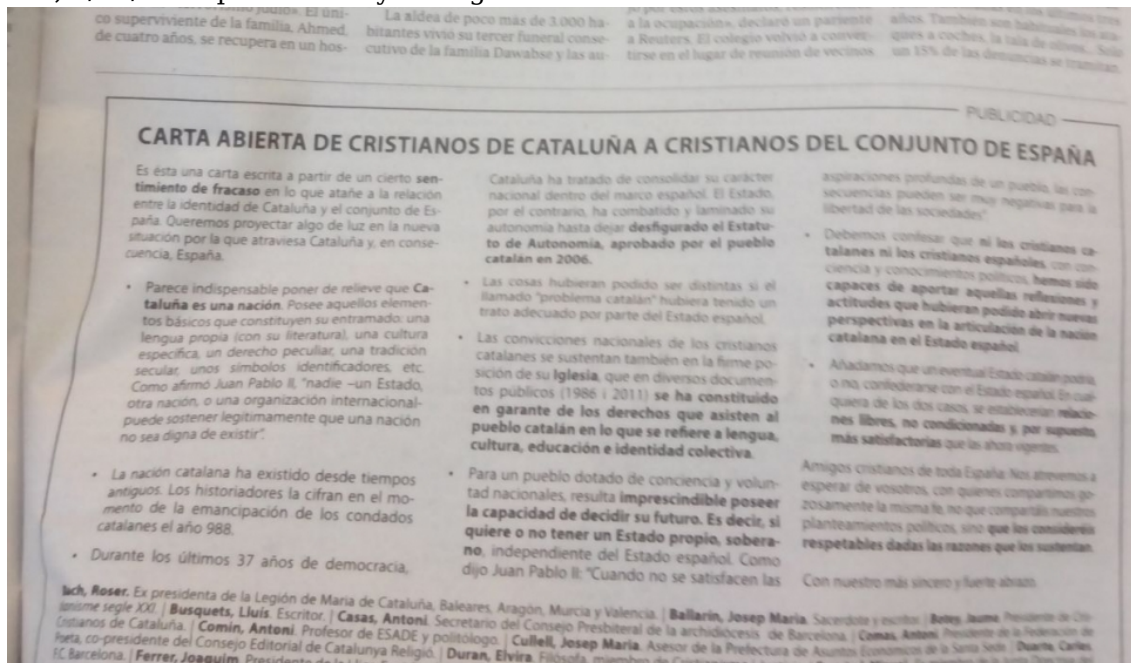


## Carta oberta de cristians catalans demanant als cristians d'Espanya respecte a les aspiracions nacionals de Catalunya

Dm, 8/09/2015 per Catalunya Religió



(CR) Una carta oberta signada per cristians catalans demana als cristians d'Espanya "respecte i una actitud de comprensió" envers les aspiracions nacionals de Catalunya. Els signants demanen "no que compartiu els nostres plantejaments polítics, sinó que es considerin respectables, ateses les raons que els sostenen".

El text està avalat per la signatura de trenta intel·lectuals, responsables d'associacions i institucions catòliques, polítics, laics, religiosos i preveres catalans de diferents tendències polítiques i un ampli ventall eclesial.

Entre els signants hi ha polítics de tradició democratacristiana com els presidents del Parlament de Catalunya **Joan Rigol** i **Núria de Gispert**, o de l'esquerra com **Toni Comín** i **Jaume Botey**; exconsellers de la Generalitat com **Antoni Comas** o **Joaquim Ferrer**; o Josep Maria Gasch del món sindical. Així mateix, dóna suport al text el qui va ser el responsable d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, **Ignasi Garcia i Clavel**.

També hi ha consultors d'organismes vaticans com **Josep Maria Cullell** i **Xavier Morlans** i responsables de diversos organismes de les cúries de diòcesis catalanes. Entre els capellans que signen el document s'inclouen dos noms molt populars: l'escriptor **Josep Maria Ballarín** i l'activista social **Manel Pousa**.

Intel·lectuals com **Carles Duarte**, **Elvira Duran**, **Joan E. Jarque**, **Pere Lluís Font**, **Ramon Pla** i **Arxé**, **Josep Maria Puigjaner**, **Hilari Ragner** i **Antoni Vives** també subscriuen el document. Entre els signants destaquen responsables de diverses associacions i entitats culturals cristianes catalanes.

El document recorda la història i els principis que han configurat la identitat de

Catalunya com a nació des de fa més de mil anys: "una llengua pròpia (amb la seva literatura), una cultura específica, un dret peculiar, una tradició secular, uns símbols identificadors, etc.". I recorda que aquesta realitat nacional ha estat avalada en diferents documents de l'episcopat català que s'ha pronunciat a favor "dels drets que assisteixen el poble català pel que fa a la llengua, cultura, educació i identitat col·lectiva". L'any 1985 els bisbes catalans ja van afirmar en la carta pastoral *Arrels Cristianes de Catalunya* que "voldríem que fossin principalment els nostres germans catòlics d'altres pobles d'Espanya els primers en comprendre i acollir les nostres aspiracions".

El text afirma que aquesta realitat no ha tingut "un tracte adient per part de l'Estat espanyol". I, en relació amb la situació actual, lamenta que "ni els cristians catalans ni els cristians espanyols hem estat capaços d'aportar aquelles reflexions i actituds que haguessin pogut obrir noves perspectives en l'articulació de la nació catalana en l'Estat espanyol".

Els signants recorden el Magisteri Pontifici, en concret de **Joan Pau II**, qui va reconèixer explícitament que "ningú pot sostreure legítimament que una nació no sigui digna d'existir" i que "quan no es satisfan les aspiracions profundes d'un poble, les conseqüències poden ser molt negatives per a la llibertat de les societats".

Per tot això, el text demana comprensió a les aspiracions d'una bona part de la societat catalana de configurar un nou escenari polític de "relacions lliures, no condicionades i, per suposat, més satisfactòries que les fins ara vigents entre Catalunya i Espanya".

Un resum de la carta oberta ha estat [publicat](#) aquest dimarts al diari ABC. El text [íntegre](#) es pot consultar a <http://cartacristianos.blogspot.com.es/>

Aquest és el resum de la Carta:

### **Carta abierta de cristianos de Cataluña a cristianos del conjunto de España**

Es ésta una carta escrita a partir de un cierto sentimiento de fracaso en lo que atañe a la relación entre la identidad de Cataluña y el conjunto de España. Queremos proyectar algo de luz en la nueva situación por la que atraviesa Cataluña y, en consecuencia, España.

-Parece indispensable poner de relieve que Cataluña es una nación. Posee aquellos elementos básicos que constituyen su entramado: una lengua propia (con su literatura), una cultura específica, un derecho peculiar, una tradición secular, unos símbolos identificadores, etc. Como afirmó Juan Pablo II, "nadie -un Estado, otra nación, o una organización internacional- puede sostener legítimamente que una nación no sea digna de existir".

-La nación catalana ha existido desde tiempos antiguos. Los historiadores la cifran en el momento de la emancipación de los condados catalanes el año 988.

-Durante los últimos 37 años de democracia, Cataluña ha tratado de consolidar su carácter nacional dentro del marco español. El Estado, por el contrario, ha combatido y laminado su autonomía hasta dejar desfigurado el Estatuto de Autonomía, aprobado por el pueblo catalán en 2006.

-Las cosas hubieran podido ser distintas si el llamado “problema catalán” hubiera tenido un trato adecuado por parte del Estado español.

-Las convicciones nacionales de los cristianos catalanes se sustentan también en la firme posición de su Iglesia, que en diversos documentos públicos (1986 i 2011) se ha constituido en garante de los derechos que asisten al pueblo catalán en lo que se refiere a lengua, cultura, educación e identidad colectiva.

-Para un pueblo dotado de conciencia y voluntad nacionales, resulta imprescindible poseer la capacidad de decidir su futuro. Es decir, si quiere o no tener un Estado propio, soberano, independiente del Estado español. Como dijo Juan Pablo II: “Cuando no se satisfacen las aspiraciones profundas de un pueblo, las consecuencias pueden ser muy negativas para la libertad de las sociedades”.

-Debemos confesar que ni los cristianos catalanes ni los cristianos españoles, con conciencia y conocimientos políticos, hemos sido capaces de aportar aquellas reflexiones y actitudes que hubieran podido abrir nuevas perspectivas en la articulación de la nación catalana en el Estado español.

-Añadamos que un eventual Estado catalán podría, o no, confederarse con el Estado español. En cualquiera de los dos casos, se establecerían relaciones libres, no condicionadas y, por supuesto, más satisfactorias que las ahora vigentes.

Amigos cristianos de toda España: Nos atrevemos a esperar de vosotros, con quienes compartimos gozosamente la misma fe, no que compartáis nuestros planteamientos políticos, sino que los consideréis respetables dadas las razones que los sustentan.

Con nuestro más sincero y fuerte abrazo.